

ticorum conferat, huius quoque opinionis per-
uersitatem nunc infringam, promissi memor, &
haud ignarus vno ictu quercum non cadere.

Grammatici, si a Technicis elementa sermo-
nis attingentibus recedamus, eosque res suas sibi
habere iubeamus, nobis perinde vt Parrhasio au-
diunt commentatores, quorum studium in
enarrandis, explanandis & emendandis ve-
terum scriptis potissimum occupatur. Quam
criticorum plebem si consulat poeta, qui explo-
ratum habet quid erua distent lupinis, ea quae
veteres in poetarum monumentis tantopere ad-
mirabantur, in eorum commentariis minime de-
prehendet. Molestiam siquidem sine fructu, ac
cognitionem sine vsu non raro afferunt; poeta-
rum scriptis veluti prostibulis publicis e lubricis
suae instinctu saepenumero abutuntur, nubesque
captant & inania: atque adeo molesto apparatu
nescio quos abstrusos sensus eruunt; nec res sed
sola verba plerumque rimantur. Quocirca Da-
niel Heinsius non iniuria conqueritur, periisse ge-
nuinam poetas exponendi rationem, ex quo
grammatici illorum monumenta non modo stul-
te, sed etiam arroganter inuaserint, & fines suos
euagari, inque alienos pedem proferre coe-
perint, ac in significatione verborum, vocum
originibus, litterarumque ac syllabarum con-
templatione rerum diuinarum vim & maiestatem
consumserint audacissime, ex auroque tam prae-
stanti

Heins.

Orat. IV. p.

42. 46. e.

dit. Lugd.

1615.